

kunde bruges i Folketjenes Tjeneste, men dette er dog en aldeles urigtig Opfattelse. Det er bekendt, at der er mange Mænd, som have været ordinerede og staaet i Folketjenes Tjeneste, om hvilke det ingenlunde kan siges, fordi de ikke ere i dens Tjeneste, at de ikke længer kunne bruges i Folketjenes. Det er Mænd, som vi saa at sige hver Dag see atter tages i Brug af Folketjenes, nemlig alle de personlige Capellaner, som ere tjenstledige, og det er naturligtvis især af deres Klasse, at disse Valgmenigheder maae søge deres Præster. — Med Hensyn til de særskilt stillede Endringsforslag, er der mod flere af disse, navnlig under Nr. 1, 2 og 3, som ere fremsatte af 3 ærede Medlemmer, saavel fra den ærede Ministers Side som af andre ærede Medlemmer gjort den Indvending, at de dog heller ikke vare fuldstændig udtømmende eller rigtig affattede. Jeg deler ogsaa denne Opfattelse af dem, og jeg vilde derfor ønske, at de ærede Medlemmer vilde tage disse tre Forslag tilbage, idet jeg da troer at kunne forsikre, at Udvalget vil tage disse Forslag under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling saavel mellem os indbyrdes som med den ærede Minister. Skulle de ikke ville tage Forslagene tilbage, er jeg noget i Forlegenhed med, hvorledes jeg skal stille mig til dem; men hvad enten de vedtages eller ikke, tør jeg vistnok love, at Udvalget skal tage disse Spørgsmaal under nærmere Overveielse og muligvis vil komme til senere at gjøre Forslag desangaaende. Det Forslag, der er stillet under Nr. 6, kan jeg derimod efter den ærede Ministers Udtalelse, ikke Andet end ønske maa blive vedtaget. — Den høitærede Minister har saavel idag som i Udvalget vist saaa stor Imødekommelse mod de Forslag, som ere stillede, og har udtalt sig saaa bestemt om, hvorvidt han kunde aae og hvorvidt ikke, at det vilde være mig en stor Glæde at kunne følge ham saavidt, det aar nogen Maade er mig muligt. Men han har og med Hensyn til det under Nr. 4 stillede Forslag udtalt sig saaledes, at jeg, da han ikke lægger bestemt Vægt paa dette Forslag, vilde det ærede Thing om ikke at vedtage det, idet det er en Selsøvelse, at det skal blive taget under Overveielse af Udvalget imellem 2den og

3die Behandling. Naar der nemlig her staaer: „imellem 48 og 24 Timer“, forekommer det mig, at det ikke kan nægtes at være en Skærpselse, idet den høitærede Minister meente, at det ikke var Tilfældet. Der er nemlig kun givet et ganske kort Tidsrum, hvori denne Forvisning skal finde Sted. Sæt nu, at Præsten er bortreist netop i disse 24 Timer, uden at have bemyndiget Noget til at forhandle paa hans Vegne med Mænd af Valgmenigheden, kunde der saa ikke let opstaae uheldige eller vanskelige Tilfælde? I ethvert Tilfælde maatte Spislerummet vistnok være større end blot 24 Timer. Dertil kommer den Omstændighed, at det, at sætte en saa kort Tidsfrist, inden hvilken man skal forvisse sig, om Kirken er i Brug, har paa Landet meget store praktiske Vanskeligheder. Naar f. Ex. Tiden til en Begravelse skal fastsættes, saa vide de Herrer fra Landet, at det er nødvendigt, at det skeer omtrent en 8 Dage isorveien, for at kunne skaffe Slægt og Venner Underretning derom, og ligesaa nødvendigt er det at have Tid for at forhandle med Præsten, som jo efter dette Forslag maa see boer flere Meil fra ham, som ønsker hans Tjeneste. Ved Bryllupper vil omtrent det Samme være Tilfældet, og denne Tidsgrense af „tidligst 48 Timer“ vil derfor være meget besværlig og egentlig gjøre det umuligt at benytte den tilbudne Frihed. Det er vel saa, som den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at der ved vort Forslag vilde fremkomme en Uregelmæssighed, idet disse Sognebaandsløvere vilde komme til at staae gunstigere end de andre Sognebaandsløvere, for hvem den anden Bestemmelse gælder; men jeg troer dog, at naar man, saaledes som hidtil den lovgivende Magt har været enig om, anseer det for upraktisk og uheldigt at fastholde de „tidligst 48 Timer“, maatte man ønske første Gang, det skal optages i Lovs Form, at faae det forandret i det Saab, at det da ogsaa senere, naar vi engang komme til at give en Lov om de andre Sognebaandsløvere, da vilde blive forandret for deres Vedkommende, hvorimod det, hvis vi her fastholdt det, vilde see ud, som om vi paa ingen Maade vilde bort fra det. Da jeg i hvert Fald ikke troer, at det Forslag, som her er stillet med at sætte Fristen „mellem